

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Město Vysoké Mýto**, se sídlem ve Vysokém Mýtu, Bedřicha Smetany 92, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu osobních údajů**, se sídlem v Praze 7, pplk. Sochora 27, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného správního úřadu ze dne 9.5.2013, č.j. SPR-10206/12-119,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 6.3.2013, jímž bylo změněno rozkladem žalobce napadené rozhodnutí téhož úřadu a žalobci byla pravomocně uložena pokuta ve výši 120.000,- Kč za údajné nepřijmutí nebo neprovedení opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů. Řízení o správním deliktu se týkalo nálezů osobních dokladů a jiných dokumentů na skládce v Radimi u Kolína v únoru 2012.

Žalobce v podané žalobě namítl, že správní rozhodnutí úřadu pro ochranu osobních údajů v obou stupních jsou vydána v rozporu s právními předpisy, v rozporu se zjištěným skutkovým stavem a jedná se o rozhodnutí nesprávná a nezákonná.

Rozpor s právními předpisy spatřuje žalobce ve skutečnosti, že město je viněno z toho, že v daném případě nepřijalo nebo neprovedlo opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů. Toto tvrzení se nezakládá na pravdě a v průběhu správního řízení pro toto

tvrzení nesvědčil ani jediný důkaz. Město Vysoké Mýto si podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, smluvně sjednalo se společností RTT s.r.o. provádění likvidace vyřazených osobních dokladů a registračních značek. V uvedené smlouvě je vymezeno, co je zmíněná společnost povinna činit. Jedná se zejména o ustanovení článku 1 písm.d) smlouvy, kdy po převzetí specifického odpadu (vyřazených občanských průkazů, pasů a obdobného materiálu) odpovědnou osobou zhotovitele bude tento uložen v převozovém vozidle zhotovitele a převezen přímou cestou ihned do místa termického zničení. Po celou dobu od převzetí odpadu až do jeho úplného zničení je zhotovitel povinen zajistit jeho fyzickou ostrahu tak, aby předmětný odpad měl stále pod kontrolou až do doby, kdy se hodnověrně osobně a vlastními smysly přesvědčí, že došlo k likvidaci tohoto odpadu. Tímto postupem Město Vysoké Mýto zcela jednoznačně dostalo své zákonné povinnosti, když zákon neuvádí konkrétní formy tohoto zajištění a je plně na konkrétním správci či zpracovateli, jaké opatření zvolí. Ze šetření v posuzovaném případě jednoznačně vyplynulo, že se jednalo o osobní selhání zaměstnanců společnosti, která měla provést finální likvidaci, konkrétně pana Jana Kukala ze společnosti PURUM s.r.o.

Žalovaný správní úřad vychází z nepravdivých, nedoložených a neprokázaných skutkových zjištění. Podle úředního záznamu ze dne 25.5.2012 bylo tomuto úřadu předáno celkem 64 různých, na předmětné skládce nalezených dokladů, přičemž podle přílohy tohoto záznamu se Města Vysokého Mýta týkalo celkem 7 dokladů. Ve výrokové části rozhodnutí úřad uvádí odlišná čísla, například 6.050 kusů občanských průkazů a 3.390 kusů řidičských průkazů. Počty dokladů uvedených v rozhodnutí úřad bez dalšího převzal z materiálu dodaného účastníkem řízení, který obsahuje počty, které byly za určité období předány společnosti RTT s.r.o. a z těchto počtů bez věcného důkazu dovozuje, že u takového počtu byl porušen zákon a z toho dovozuje i vyšší sankce. Takový postup je protizákonný a absurdní, výše sankce tak hrubě neodpovídá zjištěnému stavu věci.

Žalobce v podané žalobě rovněž namítl, že uplynula doba k uložení pokuty a řízení mělo být zastaveno. K vyjádření předsedy úřadu, uvedeném v napadeném rozhodnutí, žalobce uvádí, že pochybení správce nespočívá v samotném nálezu dokumentů či seznamu, ale právě v samotném nezabezpečení ochrany osobních údajů při prováděné skartaci. Jelikož způsob provádění skartace dokladů byl sjednán smlouvou s uvedenou společností RTT s.r.o. již v roce 2003 a od té doby takto pravidelně realizován, vyplývá z vyjádření předsedy úřadu, že město se dopustilo uvedeného správního deliktu již v roce 2003 uzavřením zmíněné smlouvy. Doba odpovědnosti za tento domnělý správní delikt již dávno zanikla.

Žalobce v podané žalobě poukázal na závažná pochybení ve správním řízení, zejména na skutečnost, že z celého spisu není jasné, co bylo použito jako důkazy, když spis neobsahuje žádný záznam o provedení důkazu listinou. Poslední položka spisu byla založena do spisu dne 6.12.2012, což se shoduje s datem vygenerování předmětného sběrného archu spisu. To znamená, že více než měsíc po zahájení správního řízení nebyla ve spise o tomto zahájeném řízení žádná zmínka a poslední založený dokument byl do spisu založen před více než třemi měsíci. Žalobce tvrdí, že v daném řízení nebyl proveden žádný důkaz v souladu se správním řádem a ani jeden z výroků obou rozhodnutí není důkazně podložen. Rozhodnutí bylo vydáno výrazně po uplynutí lhůt, uvedených v příslušných ustanoveních zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, kdy žalovaný sbíral téměř rok před zahájením řízení různé dokumenty a teprve poté poukázal na to, že jde o zvláště složitý případ podle ustanovení § 71 odst.3 písm.a) správního řádu a dovozuje, že na vydání rozhodnutí měl lhůtu delší. Správní řízení vykazuje takové procesní vady, které způsobují nezákonnost celého řízení a závěry, které z řízení správní úřad vyvodil, nemají zákonnou oporu.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že žalobce ve své žalobě toliko opakuje argumenty, které uplatnil v průběhu správního řízení ve věci a se kterými se žalovaný - podle svého názoru zcela dostatečně - vypořádal v odůvodnění rozhodnutí správního úřadu prvního stupně a následně i v odůvodnění rozhodnutí předsedy úřadu ze dne 9.5.2013.

Již z rozhodnutí správního úřadu prvního stupně bylo zcela jasně prokázáno s odkazem na argumentaci Nejvyššího správního soudu k problematice objektivní odpovědnosti za správní delikt (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2008, č.j. 9As 36/2007-59, dostupný na www.nssoud.cz) s tím, že pojem „přijmout taková opatření“ je nutno považovat za synonymum pojmu „zajistit“. Uzavření dané smlouvy o dílo tak nezbavuje žalobce odpovědnosti za uvedený správní delikt, ale dokládá, že žalobce pověřil likvidací osobních údajů třetí subjekt. Napadené rozhodnutí jasně uvádí, že v případě, kdy se jedná o doklady s celou řadou osobních údajů, jsou na správce kladeny vyšší nároky a správce se nemůže vyvinut odkazem na neplnění povinností ze strany zpracovatele, s nímž měl sjednanou smlouvu o provedení skartace.

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce sice předal dokumenty ke skartaci, avšak její reálné provedení nezajistil ani nekontroloval. V napadeném rozhodnutí je tedy konstatována odpovědnost žalobce nejen za předání dokumentů ke skartaci, ale i za průběh a kontrolu skartace. Žalovaný rovněž uvedl, že nepochybně existovaly další možnosti, jak mohl žalobce postupovat, aby vyhození dokladů na skládku bez provedení likvidace v nich obsažených osobních údajů zabránil. Žalobce se proto uzavřením soukromoprávní smlouvy o dílo nemohl zbavit své objektivní veřejnoprávní odpovědnosti. Kontrola ze strany žalobce prováděna nebyla a nebylo zjištěno ani jiné zabezpečení likvidace dokladů a dokumentů s osobními údaji.

I v napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že pochybení žalobce jako správce nespočívá v samotném nálezů dokumentů či seznamů s osobními doklady, které žalovaný považuje za následek pochybení, ale právě v samotném nezabezpečení ochrany osobních údajů při provádění skartaci či likvidaci dokladů a dokumentů s osobními údaji. Podle žalovaného je zřejmé, že pokud bylo u všech dokumentů postupováno žalobcem při likvidaci stejným způsobem, tedy byly předány na základě uzavřené smlouvy společnosti RTT spol. s r.o., došlo k porušení povinnosti ve vztahu ke všem osobním údajům obsaženým v těchto dokladech nezávisle na tom, zda byly ve vzorku pocházejícím z nálezů na skládce odpadu. Ve vztahu ke všem uvedeným dokladům žalobce není schopen prokázat, zda byly skutečně fyzicky zlikvidovány, když může pouze dokládat, že je předal společnosti RTT s.r.o. Právě tato skutečnost je předmětem jeho odpovědnosti za správní delikt, když následkem tohoto jednání žalobce je nález části z takto předaných dokumentů na skládce odpadu.

Odpovědnost právnické osoby za správní delikt podle ustanovení § 46 odst.3 zákona č. 101/2000 Sb. zaniká, jestliže správní úřad o něm nezahájil řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do tří let ode dne, kdy byl spáchán. V daném případě se úřad o nálezů dokumentů, obsahujících osobní údaje, dozvěděl dne 17.2.2012, správní řízení bylo zahájeno dne 15.1.2013 a zákonná lhůta tak byla dodržena. Dodržena byla i objektivní tříletá lhůta, neboť ke spáchání skutku došlo v říjnu 2011 a lze hovořit o trvajícím deliktu, neboť žalobce do současné době není schopen doložit řádnou likvidaci dokumentů s osobními údaji.

Při rozhodování daného případu, který se týkal celkem pěti účastníků řízení, jejichž doklady a dokumenty byly na skládce nalezeny, vycházel správní úřad ze spisového materiálu, shromážděného v průběhu kontroly, součástí spisu je i metodický pokyn Ministerstva vnitra. Z obsahu vyjádření žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí a ze zjištěných doložených skutečností z průběhu kontroly, vedené před správním úřadem, vyplývá, že argumentace žalobce ohledně průběhu dokazování ve správním řízení byla vyvrácena v již napadeném rozhodnutí. Správní úřady v rozhodnutích obou stupňů jasně dovodily, na základě jakých skutečností lze mít za prokázané, že se žalobce správního deliktu dopustil, toto řádně odůvodnily a uvedly, že spisová dokumentace je vedena v souladu s ustanovením § 17 správního řádu a dalšími předpisy, upravujícími vedení a archivaci dokumentů. Správní spis obsahuje vlastní spisový přehled, který byl veden průběžně podle toho, jak do něj byly jednotlivé dokumenty zakládány. Vyjádření účastníka řízení ze dne 4.7.2012 nemá povahu listinného důkazu a obsah tohoto vyjádření byl účastníku řízení znám, když je sám jeho autorem.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 45 odst.1 písm.h) zákona č. 101/2000 Sb. bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů, které bylo účastníkům řízení doručeno dne 15.1.2013. Podkladem pro zahájení řízení byl spisový materiál, shromážděný v rámci kontroly inspekce úřadu u společnosti PURUM s.r.o. v Praze 1, Národní 25. Z tohoto spisového materiálu je zřejmé, že dne 16.2.2012 byly na skládce odpadu v Radimi u Kolína nalezeny doklady a dokumenty, obsahující osobní údaje. Značná část dokumentů byla znehodnocena částečným přestřižením, odstrižením rohu nebo prodráváním. Všichni účastníci správního řízení měli uzavřenou smlouvu o dílo o provedení likvidace vyřazených osobních dokladů a SPZ se společností RTT spol. s r.o., předmětem které je provedení likvidace specifického odpadu – vyřazených občanských průkazů, pasů a obdobného materiálu a státních poznávacích značek.

Správní úřad prvního stupně na základě shromážděných podkladů dospěl k závěru, že účastníci řízení, kteří nebyli schopni doložit, zda skutečně a jakým způsobem došlo k likvidaci dokladů s osobními údaji, předanými společností RTT spol. s r.o., porušili povinnost stanovenou v ustanovení § 13 odst.1 zákona č. 101/2000 Sb. tím, že nepřijali příslušná opatření k zabezpečení ochrany osobních údajů před možným zneužitím.

Rozhodnutím ze dne 6.3.2013, č.j. SPR-10206/12-108, rozhodl správní úřad mj. o tom, že pod bodem IV výroku rozhodnutí se účastník řízení Město Vysoké Mýto dopustil správního deliktu podle ustanovení § 45 odst.1 písm.h) zákona č. 101/2000 Sb., za což mu byla uložena pokuta ve výši 120.000,- Kč. Rozhodnutí bylo účastníku řízení doručeno dne 6.3.2013.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal dne 22.3.2013 rozklad, v němž shodně jako v podané žalobě žalobce namítal, že uvedené rozhodnutí je vydáno v rozporu s právními předpisy, se zjištěným skutkovým stavem a jedná se o rozhodnutí nezákonné a nesprávné.

O podaném odvolání rozhodl předseda Úřadu žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9.5.2013, kdy pod bodem II změnil rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 6.3.2013 tak, že původní část výroku IV rozhodnutí zní:

Je prokázáno, že účastník řízení, Město Vysoké Mýto, se sídlem B. Smetany 92, 566 32 Vysoké Mýto, IČ: 00279773, jako správce osobních údajů podle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. nezajistil a neověřil řádné provedení skartace dokladů s osobními údaji předaných společnosti RTT spol. s r.o. v následujících dokumentech; ve zbytku se napadený výrok č. IV rozhodnutí potvrzuje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že odvolací orgán na základě zjištěných skutečností považuje závěry správního orgánu prvního stupně za správné, považuje za nezbytné zdůraznit, že odpovědnost má správce nejen za předání dokumentů ke skartaci, ale i za průběh a kontrolu skartace, což se odrazilo ve změně výroku napadeného rozhodnutí. Správním orgánem prvního stupně byla výše uložená sankce dostatečně odůvodněna a předseda úřadu neshledal žádné důvody pro její změnu. Výše sankce odpovídá závažnosti zjištěného správního deliktu.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného správního úřadu, jímž mu byla pravomocně uložena pokuta ve výši 120.000,- Kč za údajné nepřijmutí nebo neprovedení opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů. Řízení o správním deliktu se týkalo nálezu osobních dokladů a jiných dokumentů na skládce v Radimí u Kolína v únoru 2012.

Podle ustanovení § 13 odstavec 1 zákona č. 101/2000 Sb., ve znění účinném do dne 31.12.2012, správce a zpracovatel jsou povinni přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů. Tato povinnost platí i po ukončení zpracování osobních údajů.

Podle důvodové zprávy k ustanovení § 13 vládního návrhu zákona o ochraně osobních údajů se tímto ustanovením upravují obecné povinnosti pro všechny správce, pokud se týče zajištění ochrany osobních údajů a jejich bezpečnosti. Opatřeními, která je správce povinen učinit, se rozumí opatření technická, organizační, právní a jiná. Jimi se má zabránit neoprávněnému i nahodilému přístupu, zpracování a zneužívání (využívání) osobních údajů. Údaje musí být chráněny jak vůči zaměstnancům, tak jiným osobám, které s nimi oprávněně přicházejí do styku, tak např. vůči tzv. průnikářům (hackerům). Důvodová zpráva tak sice vysvětluje, jaká opatření je zapotřebí přijmout, aby správce (zpracovatel) dostal své povinnosti uložené mu ustanovením § 13 zákona, řešení terminologického problému výkladu a aplikace předmětného ustanovení zákona však nepřináší. Za významnou nicméně v této souvislosti správní soud považuje skutečnost, že jak důvodová zpráva, tak i zákon sám, včetně jeho názvu, užívají shodně slovních spojení „ochrana osobních údajů“ a „zabezpečení osobních údajů“.

Podle ustanovení § 45 odstavec 1 písm.h/ zákona č. 101/2000 Sb. právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů se jako správce nebo zpracovatel

dopustí správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů nepřijme nebo neprovede opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů podle ustanovení § 13 téhož zákona.

Právnícká osoba jako správce nebo zpracovatel se dopustí tohoto správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů některým ze způsobů uvedených v ustanovení § 45 odstavci 1 zákona č. 101/2000 Sb. ohrozí větší počet osob svým neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života, anebo poruší povinnosti pro zpracování citlivých údajů. Nekorektní užití těchto senzitivních údajů může mít pro subjekt údajů obzvláště závažné důsledky, včetně porušení základních lidských práv (např. důvod k diskriminaci), proto je tu zesílená legální ochrana naprosto na místě. Zákon č. 101/2000 Sb. připouští i liberační důvod. Právnícká osoba za správní delikt na tomto úseku (tedy jak za přestupek, tak i jiný správní delikt) neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Odpovědnost právnícké osoby není časově neohraňovaná. Zmíněná odpovědnost právnícké osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl. Jedná se o samotné zahájení řízení, nikoliv projednání či vydání konečného správního rozhodnutí. Z důvodu právní jistoty existuje však i objektivní prekluzivní zákonná lhůta, která je podle ustanovení § 46 odstavec 3 zákona tříletá – tedy odpovědnost za delikt zaniká po třech letech ode dne, kdy byl delikt spáchán. Žalovaný správní úřad má tedy tři roky ode dne spáchání předmětného deliktu na to, aby celou věc projednal.

Žalobce v podané žalobě namítl, že správní rozhodnutí úřadu pro ochranu osobních údajů v obou stupních jsou vydána v rozporu s právními předpisy, v rozporu se zjištěným skutkovým stavem a jedná se o rozhodnutí nesprávná a nezákonná. Uvedené námitky neshledal soud důvodnými.

Pravidla ochrany osobních údajů platí v zásadě za všech okolností. Není podstatné, zda se jedná o soubor osobních údajů zpracovávaných výpočetní technikou nebo například o soubor listin, na nich jsou osobní údaje uvedeny. Vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, neznamená jakékoliv úsilí, které správce vynaloží, ale musí se ve vztahu ke každému, konkrétně posuzovanému případu, jednat o úsilí maximálně možné, které je správce objektivně schopen vynaložit (zákon používá kritérium veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, a nikoliv například spravedlivě požadovat, požadovat s ohledem na poměry). V případě žalobce sice došlo k uzavření smlouvy o dílo, týkající se dalšího bezprostředního nakládání s předměty, obsahujícími citlivé osobní údaje, to ovšem nemění nic na skutečnosti, že správním úřadem bylo objektivně zjištěno, že uvedené předměty byly nalezeny na veřejné skládce, která jistě není běžným místem pro uložení dokumentů s osobními údaji. Jednoznačně tedy nelze v případě žalobce hovořit o vynaložení veškerého úsilí, aby nedošlo k neoprávněnému přístupu k těmto údajům. Pro splnění podmínek ochrany osobních údajů a případnou liberaci v případě nějakého konfliktu ve vztahu k ochraně osobních údajů je třeba mít na paměti, že dosažení, respektive prokázání liberačního důvodu není samo sebou, a že tento důvod musí být správcem či zpracovatelem nejen jednoznačně prokázán, ale také musí vycházet z toho, že ne jakákoliv opatření, ale opatření maximálně možná mohou být za liberační důvod uznána. Tak jako ve většině případů, ani v posuzované věci podle názoru soudu nemůže pro případnou liberaci postačovat fakt, že článek I písm.d/ uzavřené smlouvy o dílo obsahuje detailní popis postupu od převzetí specifického odpadu odpovědnou osobou zhotovitele, tj. společnosti RTT s.r.o., což lze považovat za jedno z opatření, zajišťující ochranu osobních údajů ve smyslu ustanovení § 13 zákona, nicméně přesto došlo k incidentu, tedy úniku osobních údajů mimo sféru správce. Vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno

požadovat, neznamená jakékoliv úsilí, které správce vynaloží, ale musí se ve vztahu ke každému, konkrétně posuzovanému případu, jednat o úsilí maximálně možné, které je správce objektivně schopen vynaložit (zákon používá kritérium veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, a nikoliv např. spravedlivě požadovat, požadovat s ohledem na poměry a podobně). V případě účastníka řízení sice došlo k zapracování pokynů do smluvního textu, ale nedošlo prokazatelně k jejich dostatečnému provedení, které by fakticky zabránilo úniku osobních údajů. Správní úřad má proto podle názoru soudu oprávněně za prokázané, že účastník řízení nevynaložil veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, a že nepochybně existovaly další možnosti, jak mohl postupovat, aby zveřejnění osobních údajů zabránil. Jak již bylo uvedeno, účelem povinnosti podle ustanovení § 13 odstavec 1 zákona č. 101/2000 Sb. není primárně to, aby správce osobních údajů přijal formálně bezpečnostní předpisy, ale zajištění toho, aby nedošlo k neoprávněnému přístupu k osobním údajům, a tím naplnění práva subjektu údajů na ochranu jeho soukromí. Z tohoto hlediska a tímto kritériem proto správní orgán také posuzoval vynaložené úsilí správce ve vztahu k možnému naplnění liberačního ustanovení.

S ohledem na shora uvedený výklad ustanovení § 13 odstavec 1 zákona č. 101/2000 Sb. zastává soud názor, že použití pojmů "nepřijme nebo neprovede" nic nemění na charakteru odpovědnosti správce za nesplnění povinnosti podle uvedeného právního ustanovení. Uvedení bezpečnostních opatření v život tak, aby plnila svůj smysl a účel, nelze jiným způsobem, než jejich přijetím a provedením, přičemž tyto dva pojmy současně plně pokrývají a vystihují všechny možné způsoby naplnění účelu bezpečnostních opatření. S bezpečnostními opatřeními nelze dělat nic jiného, než je přijmout a provést a dle ustanovení § 45 odstavec 1 písm.h/ téhož zákona nedává účastníkovi řízení prostor k tomu, aby prokazováním svého preventivního jednání popřel, že k naplnění skutkové podstaty deliktu došlo, byl-li přístup neoprávněné osoby k osobním údajům nepochybně prokázán.

Z uvedeného plyne správnost a důvodnost závěru žalovaného správního úřadu, pokud v odůvodnění rozhodnutí obou stupňů shodně konstatoval, že žalobce sice předal dokumenty ke skartaci, avšak její reálné provedení nezajistil ani nekontroloval. V napadeném rozhodnutí je tedy konstatována odpovědnost žalobce nejen za předání dokumentů ke skartaci, ale i za průběh a kontrolu skartace. Žalovaný rovněž uvedl, že nepochybně existovaly další možnosti, jak mohl žalobce postupovat, aby vyhození dokladů na skládku bez provedení likvidace v nich obsažených osobních údajů zabránil. Žalobce se proto uzavřením soukromoprávní smlouvy o dílo nemohl zbavit své objektivní veřejnoprávní odpovědnosti. Kontrola ze strany žalobce prováděna nebyla a nebylo zjištěno ani jiné zabezpečení likvidace dokladů a dokumentů s osobními údaji. S uvedenými závěry se soud plně ztotožnil.

Částečně důvodnou shledal soud žalobní námitku, v níž žalobce poukázal na porušení pravidel správního řízení v průběhu nyní posuzovaného řízení před Úřadem. Žalobci lze přisvědčit v tom, že spisový materiál neobsahuje záznamy o provedení důkazů. Uvedené pochybení však soud zohlednil ve vztahu k objektivní skutečnosti, že z obsahu vyjádření žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí a ze zjištěných a doložených skutečností z průběhu kontroly, vedené před správním úřadem, vyplývá jednoznačně závěr o tom, na základě jakých skutečností lze mít za prokázané, že se žalobce správního deliktu dopustil. Pokud žalobce vznesl námitky proti vedení spisového materiálu správního úřadu, tyto nemají podle názoru soudu žádný vliv na věcnou správnost vydaných rozhodnutí a samy o sobě tyto skutečnosti nezakládají důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Nadto se žalovaný správní úřad v rozhodnutí o rozkladu s uvedenými totožnými námitkami náležitě vypořádal a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, že

popsaným postupem správního úřadu ve správním řízení při zajišťování podkladů pro rozhodnutí nebyl žalobce bezprostředně zkrácen na svých právech a právem chráněných zájmech.

Nedůvodnou shledal městský soud rovněž žalobní námitku, podle níž žalovaný správní úřad nerespektoval zákonem stanovené lhůty pro zahájení řízení o uložení pokuty a pro vydání rozhodnutí ve věci samé. Jak již bylo výše zmíněno, odpovědnost právnické osoby za správní delikt podle ustanovení § 46 odst.3 zákona č. 101/2000 Sb. zaniká, jestliže správní úřad o něm nezahájil řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do tří let ode dne, kdy byl spáchán. V daném případě se úřad o nálezu dokumentů, obsahujících osobní údaje, dozvěděl dne 17.2.2012 z výsledku provedené kontroly u společnosti PURUM s.r.o. Správní řízení ve podezření ze spáchání správního deliktu a uložení pokuty bylo se žalobcem a dalšími čtyřmi subjekty zahájeno dne 15.1.2013 a zákonná jednoletá lhůta tak byla dodržena. Městský soud v Praze se ztotožnil s názorem žalovaného o tom, že byla dodržena i objektivní tříletá lhůta, neboť ke spáchání skutku došlo v říjnu 2011. Protože žalobce v průběhu celého správního řízení i řízení před soudem o žalobě proti rozhodnutí žalovaného do současné době nebyl schopen doložit řádnou likvidaci předmětných dokumentů s osobními údaji, je závěr žalovaného o tom, že se jedná o správní delikt trvající, soudem shledán správným a lhůty stanovené zákonem č. 101/2000 Sb. v ustanovení § 46 odstavec 3 překročeny správním úřadem nebyly.

Správní orgán se ve správním řízení zabýval všemi shromážděnými listinnými důkazy a vypořádal se se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26.května 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu